

ZA PRAZNIKE...



Za praznike je mnogim ljudem zelo hudo. Pogosto predvsem zato, ker si pričakujemo, da nam mora zaradi datuma na koledarju življenje podariti kaj posebno lepega. Toda praznik na koledarju le vabilo: kliče nas, naj se prebudimo in dvignemo svojo prazničnost.

**Prazničnost doživljamo, če se odločamo za konkretne korake, ki nam prinašajo mir, spravo, upanje in vero. A ni treba, da se lotimo velikih in zapletenih podvigov. Dovolj je en sam popoln trenutek, eno samo dejanje iz srca, pa bodo praznični dnevi razsvetljeni. Ustvarimo ta čisti hip in bodimo hvaležni zanj ... ker ugasne, če bomo rekli, da je premalo.**

Prazničnost je naša notranja možnost, ne ustvarjajo je okoliščine, tako kot je tudi ne uničujejo.

Veliko stvari se dogaja, ki ne dajejo miru in varnosti, a prav zato imamo priložnost, da iščemo v sebi, kar nismo še nikoli.

Praznik ustvarjamo, ko se v telesu in duhu vračamo v nedotaknjeno, obsijano počutje notranje zbranosti.

Nekaj globoko v nas je skrito, kar se nikoli ne pusti omračiti.

V trepetanju in hromečem strahu je nekje majhno, sveto zaledje, ki ostaja osvobojeno in nepremagljivo.

Med dogodki, ki režejo noge in tolčejo po srcu, vedno ostaja nekje v nas prostor za olajšanje in preboj zelenja skozi kamen.

Ko se pustimo dotakniti od svoje prazničnosti, postanemo spet otroci. Šele tedaj s sijočimi očmi zagledamo darilo, ki je pred nami.

Vsem voščim, da bi doživeli svojo obdarjenost in jo ponesli naprej kot seme za svoj novi in bogatejši čas.

Za praznike je med ljudmi več trpljenja kot sicer, ne manj. Prav ob tem času je namreč resnica o našem pomanjkanju še bolj ostra, še bolj živa. Če se v družini ne razumemo, je najtežji prav božič, če smo sami in brez dragega človeka, prav tako. Če nam lastni otroci delajo hude skrbi, če nas mož ali žena ne razumeta, če se bojimo za prihodnost, če smo razočarani nad seboj, če naše sanje umirajo, potem je ta čas posebno težak in poln zadržanih solz. Bolečine človekovega srca so namreč hude predvsem takrat, ko jih niti sebi ne priznamo.

Svet je poln dobrih ljudi, ki jih ne vidimo in ne srečamo, če se slepimo ali zapiramo v svojo stisko. Naš čas nas ločuje od stiske sočloveka, a tudi od lastne stiske, saj vsi raje kažemo uspešen obraz; z nami je vse v redu! Naučiti se moramo pristnosti in zaupanja: deliti s

sočlovekom svoje neuspehe, svojo žalost, svoje izgubljene sanje. Spet je treba najti vero v bližino med nami, v prijazno besedo, v čudež pogleda, ki se dotakne srca.

Kdor se skriva pred drugimi in taji svoje hrepenenje po razumevanju, kdor se obnaša kot bogataš, ne bo dobil blagoslova, ki ga je potreben. Naučiti se moramo iztegniti roke in prositi, spregovoriti, pokazati svojo ranljivost. težko je dajati, a prejemati je še težje. Zato se nikar ne silimo dokazovati, da smo uspešni, da je pri nas doma vse v najlepšem redu, da znamo vedno izbrati pravo pot. Ne bodimo farizejsko zaljubljeni vase in vzvišeni. Vsi smo kje ubogi, če smo resnični.

Naš čas je zelo neusmiljen do ljudi, ki jim kaj manjka. Ne smemo se postarati, treba je ostati mladi, ne smemo biti šibki ali bolni, ker je uspešen človek čil in zdrav in vedno prijeten na pogled. Ne smemo govoriti o vsem, kar nam ni uspelo, kar nas tare, kar je pretežko nositi sami. Treba ja kazati samo vse, kar je za razstavo.

Nihče na tem svetu ne more preživeti v duši brez opore, brez bližine, brez razumevanja, brez dotika in brez usmiljenja.

Vse v nas, kar je žalostno, čaka na ljubezen, na besedo tolažbe. Praznik je tiha, neskončno tiha noč... Sij nam govori, da ljudje ničesar ne moremo doseči popolnoma sami in brez drugih. Govori, da samo povezanost splete tisto svetlo zlato mrežo, po kateri potujejo srečni dogodki.

Vabi nas, naj začutimo, da smo povezani v sreči in nesreči, v revščini in bogastvu, da si vsi delimo položaj človeka. Biti človek ni lahko za nikogar. A povezanost naredi naše bolečine manj hude in našo srečo rodovitno za vse.

Vsak človek ima v sebi otroka, ki včasih trepeče, ker se boji, da je zavozil svoje življenje, izgubil velike dragocenosti in morda celo svoje upanje.

**Praznični čas pa prihaja, da se nas dotakne topla luč, ki premakne nedotaknjeno v nas. Vsak človek ima v sebi luč, ki ga ne bo zapustila nikoli. Poglejmo vase, najdemo to v luč, in pogledjmo v drugega, da jo bomo zagledali in prepoznali sebe v njem. Tako lahko zdravimo drug drugega, če iščemo sveto luč v vsakem človeku, če mu jo pomagamo videti in če pustimo, da nam drugi pomagajo videti našo.**

A ta luč prinaša mir, ki se ga bojimo.

Mir ni stanje, v katerem se nič ne dogaja. Mir je mogočen in skrivnosten kot ocean, orjaško močan, in prihaja spreobračat. Buta ob tečaje naših vrat, če smo živeli za zapahi sprenevedanja. Sposoben je podreti vsako laž, vsako hudobno misel, vsako zlagano dobroto. Dvigne in nato pomiri vsako nevihto, če sprejmemo, da nas očisti in reši. Močni mir, ki se rodi iz resnice in čiste bližine, nas vznemirja. Vdajmo se mu, vsa naša moč je v njem.

Vsem voščim, da bi doživeli svojo obdarjenost in jo ponesli naprej kot seme za svoj novi in bogatejši čas.

Hedvga

